

hvor blev saa Skoven af tilfids? Den Fristelse til at rydde Skov, der ligger i § 1, er virkelig ikke saa ganske ringe; naar denne § blev slaaet fast, vilde det vist nok ikke saa sjældent hendes, at der var dem, der i Praxis vilde finde, at det vilde bringe en veel Fordeel at bortrydde en Skov, der staaer paa gammel Hovedgaardstædt, i alt Fald en Skov, der ikke falder ind under Bestemmelsen i den sidste Passus af § 1, forvandle den til selvstændig fri Drift og gjøre Hovedgaardsavling deraf; og saa, naar det ikke blev forbudt, indtage af Bøndejord et tilsvarende Stykke til Skov. Men, affect deraf, staaer det for mig som noget aldeles Utvilsomt, at de samme Marsager, som i sin Tid have fremkaldt i uheldige Aar og under vanskelige Forhold Nødvendigheden af Forordningen af 1805, — en Forordning, som jeg ikke vil driste mig til at kalde uforstandig, langt mindre taabelig eller dum, jeg vil kalde den en uheldig Foranstaltning, men det er dog en Foranstaltning, der har bevaret et usfatteerligt Gode for Danmark, og som jeg troer, vi skulle være meget forsigtige med at kaste overbord — jeg vilde sige, at sige Forhold, som sørend 1805 gjorde Tilblivelsen af denne Forordning nødvendig; ikke blot kunne, men Tid efter anden ville gjøre sig gjældende hos os igjen, og de ville da med Loven i Haanden have den bestemte Følge, at den danske Skov forsvinder. Det er paa en smuk Maade af den ærede sidste Taler omtalt, at den æsthetiske Betragtning dog ogsaa havde sin Berettigelse ved dette Spørgsmaal, og jeg troer, at, naar vi sætte Priis paa vor Egenommelighed og paa, hvad der hører det danske Folk og den danske Jord til som noget saare Skjont og Godt, saa glemme vi ikke den danske Skov; vi glemme ikke, at Bøgeskoven er Noget, der væsentligt kun findes i Danmark. Jeg troer derfor, at vi Alle ville være enige i ikke at række vor Haand til en Lov, som ikke blot stiller os af med vore Skove, vore Bøgeskove, men som istedet derfor kun byder os en tarvelig Udsigt til ringe Naale-skove paa Steder, hvor vi og vore Børn sandelig ikke ville faae dem at see, men vi ville maastee nok kunne opleve at faae at see, at der paa mange Steder ingen Bøgeskov

bliver tilbage. Nei, den Fordeel, som Pa-ragraphen byder, er ikke saa ringe, og dette er i en vis Henseende opgjort. Det ærede Medlem, som først havde Ordet i denne Sag, paaviste, at der virkelig kan indvindes meget Betydeligt ved at rydde Skovene. Han ledsagede imidlertid dette med den Bemærkning, at man maatte antage, at Folk vare saa sjon-somme; at de vilde kunne bedømme, hvad der var deres egen Fordeel, og søgellig vilde det Almindelige ikke lide derved, men han kom rigtignok siden til at udtale den modsatte Anskuelse, da han omtalte det, han kaldte Skov-grunden, thi da troede han, at det vilde være nødvendigt at virke imod, at en Eier af Skov skulde tage fejl og rydde sin Skov, uden at tage Hensyn til Jordbundens Beskaffenhed, alene for at kunne putte Skillingen i Lommen. For dette Tilfælde meente han, at det var var nødvendigt at paalægge et Baand for Friheden. Ja, det er just det Farlige ved denne Lov, at den ingenlunde giver nogen Sikkerhed for, at det alene bliver de Skove, der ligge paa god Jord, som ville blive ryddede; der er accurat den samme Fare for, at der vil blive ryddet paa en mindre god Jord, naar der er en nogenlunde god Skovbestand, som kan betale sig. Jeg skal nu villigt indrømme den ærede Taler, at der vistnok paa enkelte Steder hos os, navnlig paa Nerne Falster og Lolland, staaer Skove paa Jord, der kunde være særdeles stiftet til at producere endogsaa Hvede, naar den var Ager, og ikke var Skov; men for disse enkelte Tilfældes Skyld at give en Lov af den Beskaffenhed som den foreliggende, er at tillægge de enkelte Tilfælde en meget for stor Betydning. — Der er dernæst paaberaabt, som en særlig Fordeel ved det foreliggende Lovudkast, at det ordnede det Uklare og Uheldige, som bestaaer ved vor nuværende Skovforordning af 1805, navnlig Capitel II. Jeg seer ikke, at der egentlig derunder kan forståes Andet end Bestemmelserne om Fredning og Græsning; men, mine Herrer, jeg troer ogsaa, at det er to saa væsentlige Betingelser for Skovenes Bevarelse, at man skal være meget forsigtig med at tage dem bort. Det er ganske vist, at der i den senere Tid, mærkvaerdigt nok, just iblandt Forstændene har været reist det Spørgsmaal,